

ZPRAVODAJ

FARNOSTÍ KUTNÁ HORA, BYKÁŇ A TŘEBONÍN

5/2025

Každý křesťan, když se vynořuje z vod křestního pramene,
znovu uslyší hlas, který bylo kdysi slyšet na březích Jordánu:
„Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil.“

(sv. Jan Pavel II.)

Z obsahu

- 3 **Aktuality**
- 6 **CMŠ a farní knihovna**
- 7 **Naše varhany**
- 8 **Chrám svaté Barbory**
- 9 **Umění žít**
- 10 **Oblastní charita Kutná Hora**
- 11 **Seriál ze Sakristie**
- 12 **Mezi Andami a oceánem**
- 14 **Duchovní okénko**

Tiráž

ZPRAVODAJ 5/2025

farností Kutná Hora, Bykář a Třebonín

Vydáno: 18. 5. 2025

Slouží pro vnitřní potřebu farností
Kutná Hora, Bykář a Třebonín.

Doporučený příspěvek na výtisk: 20 Kč

Vydává:

Římskokatolická farnost
- arciděkanství Kutná Hora
Jakubská 1, 284 01 Kutná Hora
www.khfarnost.cz

Redakce:

Viktor Darebný, tel.: 739 495 249
e-mail: viktor.darebny@khfarnost.cz

Foto na titulní straně: otec Vladislav

Uzávěrka příštích dvou čísel : 18. 6. a 2. 9.

Redakce si vyhrazuje právo
došlé příspěvky krátit.

Kontakt na kněze

Pokud máte zájem o duchovní rozhovor či setkání s knězem, chcete navázat kontakt s naším společenstvím nebo se jen zeptat na cokoli ohledně křesťanství, neváhejte se obrátit na duchovního pastýře farnosti:

P. Vladislav Brokeš, arciděkan
tel.: 731 402 221

e-mail: vladislav.brokes@khfarnost.cz

Drazí farníci, milé sestry a bratři,

Na titulní straně farního časopisu vám přinášíme fotografii devíti novokřtěnců, kteří byli o letošních Velikonocích přijati do společenství církve. Raduji se z této události, která naplnila Velikonoční vigílii velkou nadějí a každého z nás inspirovala k obnovení křestních závazků. Byla to skutečně nezapomenutelná bohoslužba, prozářená Světlem Krista Vzkříšeného.

Děkuji všem, kdo přispěli k hlubokému prožití velikonočního tridua, od Zeleného čtvrtku až po neděli Zmrtvýchvstání, včetně krásné křížové cesty, kterou jsme letos kvůli nepříznivému počasí narychlo přesunuli do chrámu svatého Jakuba.

O šesté neděli velikonoční prožijeme společně slavnost Prvního svatého přijímání dětí, které se na tuto událost připravují několik měsíců. Děkuji dětem, rodičům i paní katechetce Patřicií za přípravu a těším se na společné slavení, které může být povzbuzením pro každého z nás.

Na Velikonoční pondělí jsem odcestoval do Latinské Ameriky na setkání kněží v Kolumbii a Brazílii. Na dalších stránkách farního časopisu naleznete obsáhlejší zpravodajství, které vám přiblíží tento zajímavý a požehnaný čas. Věřím, že se naskytne příležitost o této cestě osobně vyprávět a promítnout fotografie.

Rád bych se v srdci vrátil ke dvěma významným událostem světové církve. Na Neděli Zmrtvýchvstání naposledy promluvil a požehnal městu Římu i celému světu náš milovaný Svatý otec František. Jeho pontifikát trval dvanalet, jeden měsíc a osm dní — od jeho zvolení 13. března 2013 až do jeho úmrtí 21. dubna 2025 ve věku 88 let.

Papež František, který přijal jméno po světcích z Assisi, vedl církev s neúnavnou péčí o chudé, s odvahou otevírat dveře dialogu a s neochvějným důrazem na milosrdenství. Jeho poselství „Církev je polní nemocnice“ se nesmazatelně zapsalo do srdcí milionů věřících po celém světě. Inicioval reformu církve a zavedl koncept synodální církve, která naslouchá, diskutuje a rozhoduje společně. Velký důraz kladl na ekologii a péči o stvoření. Jeho otevřenost, skromnost a blízkost lidem si získaly srdce mnoha lidí. Jeho pohřeb byl skutečnou velikonoční slavností.

Po jeho odchodu se svět s nadějí obrátil k Vatikánu, kde se shromáždili kardinálové z celého světa, aby v modlitbě a rozjímání zvolili nového nástupce svatého Petra. V napětí a očekávání se otevřela slavná Sixtinská kaple a po několika dnech modliteb a hlasování vystoupil na balkon svatopetrské baziliky nový papež — Lev XIV.

Papež Lev XIV. ve svém prvním projevu připomněl křesťanské poselství pokoje a naděje. Jeho slova „Pokoj s vámi!“ zazněla nad náměstím jako svědectví živé víry. Nový papež zdůraznil, že jeho služba bude zaměřena na obnovu duchovní hloubky církve a na podporu jednoty mezi křesťany po celém světě.

Drazí bratři a sestry, v těchto dnech, kdy církev prožívá přechod od jednoho pontifikátu k druhému, jsme zváni k modlitbě za nového papeže, aby jej Duch Svatý vedl ve službě, kterou přijal. Ať je jeho pontifikát naplněn vírou, láskou a nadějí, jak si přál jeho předchůdce papež František.

Z celého srdce přeje otec Vladislav

Parkování před kostelem svatého Jakuba

Milí farníci, dovolujeme si vás informovat o důležité změně týkající se parkování před arciděkanstvím. Na základě úpravy dopravního značení již není možné na tomto místě parkovat. Na tuto skutečnost nás upozornila městská policie s tím, že nebudou udělovány žádné výjimky. Prosíme vás proto o respektování nových pravidel, aby nedocházelo k nepříjemnostem.

Doporučujeme využít parkoviště před Vlašským dvorem, které je v docházkové vzdálenosti. Všední dny je placené pouze do 17 hodin a v neděli je parkování zdarma. V čase bohoslužeb není tedy potřeba platit, což by mělo ulehčit přístup na bohoslužby všem farníkům.

Děkujeme za pochopení a ohleduplnost.

redakce ●

Svatojakubská stezka od Broumova po Kutnou Horu

Dne 3.4.2025 v obci Smiřice u Hradce Králové proběhlo setkání a poděkování všem, kteří se podíleli na značení východočeské Svatojakubské stezky od Broumova po Kutnou Horu.

Do projektu, který za spolek „Centrum svatojakubských poutníků Přelouč“ organizovala Zdena Kumstýřová, se zapojilo celkem 30 měst a obcí Královéhradeckého a Pardubického kraje, farnosti z Kutné Hory a jednotliví sponzoři. Východočeská svatojakubská trasa vede dál do jižních Čech pak se napojí na cestu do Santiago de Compostela.

Setkání se účastnil zástupce Spolku českých svatojakubských poutníků Ultreia z.s., který má v gesci značení všech tras v ČR. Na stránkách spolku najde každý zájemce hodně cenných informací a rad pro své putování. Pozvání přijala paní velvyslankyně Španělského království J.E. Maria Pérez Sánchez-Laulhé. Svůj krátký proslov zahájila slovy:

„Pout' do Santiaga je jedním z nejlepších příkladů mnoha věcí, které my Evropané máme společné: historii, kulturu, hodnoty a principy... Camino od středověku propojovalo Pyrenejský poloostrov s Evropou, včetně českých a moravských zemí. Díky poutím se celým kontinentem šířily nové myšlenky, umělecké směry a lidské příběhy, což lákalo další a další poutníky.“

Na cestě dlouhé cca 187 km bylo nainstalováno celkem 35 kamenných milníků a jedna kamenná lavička s mušlí v obci Semín u Přelouče. V Kutné Hoře sponzorovali značení cesty obě farnosti a senátor MUDr. Bohuslav Procházka s manželkou. Naše farnost umístila svůj milník na fasádu fary, sedlecká farnost má svůj kamenný patník před kostelem sv. Jakuba v obci Jakub a poslední milník, ten pana senátora, je v Hutích na cestě do Malešova.

Zdena Hlavinková ●

Slavnost Těla a Krve Páně letos oslavíme ve čtvrtek 19. června v 17 hodin. Výjimečně ji nebudeme přesouvat na neděli, ale oslavíme ji v den, na který připadá. Tedy ve čtvrtek a ne v neděli, protože v neděli bude v chrámu sv. Barbory velká mše u příležitosti stříbření. Po mši svaté bude následovat tradiční Eucharistické procesí na terasu

kaple Božího Těla, kde požehnáme našemu městu. Děti a družičky prosíme, aby se již přede mší svatou (v 16:30 hod.) sešly před sakristií na malý nácvik. Více informací může podat Anička Bartošová a Klára Šimková. Také ministranty prosíme o hojnou účast. Nácvik liturgie by byl také v 16:30.

Každý rok tento svátek slavíme, ale víme proč? Slavnost Těla a Krve Páně, lidově zvaná Boží Tělo, je svátek, kterým si připomínáme a oslavujeme dar Eucharistie. Tento svátek zavedl papež Urban IV. v roce 1264 po zázraku v Bolseně, kdy českému knězi jménem Petr, pochybujícímu o reálné přítomnosti Krista v Eucharistii, začala během bohoslužby hostie krváčet. Od 15. století se po celé církvi rozšířil zvyk konat na slavnost Božího Těla procesí. Tímto procesím můžeme veřejně vyznat svou víru a neskrývat ji za zdmi kostela.

Jaroslav Bouška ●

Mariánská pouť do Roztěže

Již tradičně se 1. května konala v malebné obci Roztěž u kaple Panny Marie pouť rodin. Vzhledem k tomu, že tento den slavíme vzpomínku na svatého Josefa, dělníka si více uvědomujeme důležitost rodiny, protože sv. Josef

se plně oddal do služby se vši pokorou a oddaností Božímu plánu a tak byl společně s Ježíšem a Pannou Marií účasten dějin spásy. v tento den nám přálo opravdu krásné slunečné

a teplé počasí, o čem svědčí i krásná účast farníků, kteří připutovali na toto nádherné místo. Někteří si vykonali pouť pěší, někteří dojeli na kolách, takže ve zdravém těle, zdravý duch. Atmosféra tohoto dne byla krásná a přátelská. Přede mší svatou jsme se všichni pozdravili a prohodili pár slov. Mši jsme začali mariánskou pobožností s litanii. po mši pokračovalo posezení a piknik. za odhodlání a přípravu děkujeme zvláště Jiřince Urbanové a Jirkovi Truncovi a jejich pomocníkům, kteří se postarali o výzdobu a přípravu tohoto dne. otec Michal ●

Velký úklid kostela svatého Jakuba - pomoc vítána!

Milí farníci, rádi bychom vás pozvali k účasti na tradičním velkém úklidu našeho kostela sv. Jakuba, který letos proběhne v pondělí 2. června po celý den.

Během roku se o pravidelný úklid stará Oblastní charita Kutná Hora a jednou měsíčně také skupiny farníků. Jednou ročně je ale potřeba provést důkladnější úklid celého kostela — včetně prostor, které se běžně neuklízejí, jako jsou schodiště, kůry, sakristie a další zákoutí.

Budeme vděční za každou pomocnou ruku — zapojit se může každý, kdo má chuť přiložit ruku k dílu, a to třeba

i jen na část dne. Víme, že každý máme spoustu jiné práce, rodina, děti ... Ale sounáležitost k farnímu společenství vyjádříme i tím, že si společně uklidíme svůj kostel, každý podle svých časových možností. Zhruba týden předem zveřejníme ve farní whatsappové skupině anketu k plánování účasti, abychom mohli lépe rozvrhnout harmonogram a práci.

Děkujeme za vaši ochotu a těšíme se na společné dílo!

redakce ●

Milí farníci, srdečně vás zveme k účasti na krásné a výjimečné události v životě naší farnosti. V neděli 25. května při pravidelné mši svaté v kostele svatého Jakuba přistoupí deset dětí k svému prvnímu svatému přijímání.

Po měsících společné přípravy, katechezí a duchovního zrání přijmou tyto děti poprvé Pána Ježíše v eucharistii. Je to významný milník nejen pro samotné děti, ale i pro jejich rodiny a celou naši farní obec, která je na této cestě víry doprovázela.

Rádi bychom vás pozvali, abyste byli při této slavnosti přítomni a sdíleli s námi radost tohoto dne – nejen svou účastí, ale i modlitbou a povzbuzením. Farní společenství je rodinou, ve které každá radost jednoho je radostí všech.

Po skončení mše svaté bude na arciděkanství připraveno malé pohoštění, především pro děti a jejich rodiny, ale ví-

tán je každý, kdo s námi bude chtít tuto radostnou chvíli dále prožít v neformální atmosféře.

redakce ●

Svátost biřmování

V neděli 8. června, při mši svaté o slavnosti Seslání Ducha svatého, přijme 19 biřmovanců ve farnosti u sv. Jakuba svátost biřmování. Tuto svátost, kterou je završeno křesťanské zasvěcení a která dává věřícím sílu Ducha svatého k životu z víry a ke svědectví o Kristu, udělí emeritní pomocný biskup královéhradecké diecéze Mons. Josef Kajnek.

Svátost biřmování je významným okamžikem v životě každého křesťana. Věřící tímto svátostným znamením přijímají plnost darů Ducha svatého, aby mohli zodpovědně a vědomě žít svou vírou v každodenním životě, ve společenství Církve i ve světě.

Naši biřmovanci se několik měsíců připravovali modlitbou, katechezí a osobním duchovním růstem. Nyní se přiblížil okamžik, kdy veřejně potvrdí své rozhodnutí žít jako dospělí křesťané a nést evangelium do světa.

Zveme všechny farníky i přátele farnosti, aby se této slavnostní mše svaté zúčastnili, podpořili naše biřmovance svou přítomností a modlitbou, a společně s nimi slavili tuto významnou událost. Kéž Duch svatý naplní jejich srdce i celou naši farní rodinu svými dary.

redakce ●

Jarní dobrodružství

Měsíc duben byl v Církevní mateřské škole sv. Jakuba v Kutné Hoře ve znamení výletů. Na první výlet se vypravily děti z oranžové třídy, a to do Miskovic, kde navštívily statek Dítě a kůň. Zde mohly obdivovat nejen nádherné ustájené koně, ale také menší hospodářská zvířata jako králíky, ovce nebo kozy.

V předvelikonočním období se oranžová třída vypravila ještě na Kačinu, kde byla ukrytá obrovská velikonoční vajíčka. Nejenže jsme vejce podle mapky objevili, ale také jsme si užili parádní chvíle v parku kolem zámku, kde nás nadchla velikonoční kuličkodráha. Zelená třída také využila příznivého počasí k výletování. Příjemnou procházkou se vydala na nedaleké Divadýlko. O pár dní později pak

děti ze zelené třídy čekala ještě cesta autobusem na Karlov, kam celou třídu pozvali rodiče našich dvou školáčků.

Děti si zde mohly prohlédnout nejen králíky, slepice, ale také koně, oslíky a ovečky. Při výčtu výletů pak nemůžeme opomenout ani výpravu do Mezholet s panem farářem, která se konala v Pašijovém týdnu. Zúčastnily se jí obě třídy. Děti si prošly připravenou křížovou cestu a užily si krásné dopoledne na čerstvém vzduchu. V rámci Otevřené zahrady se pak tento měsíc konal Velikonoční Art jarmark, který nám umožnil strávit příjemné tvořivé odpoledne nejen s dětmi, ale také s rodiči.

Tvořivých aktivit bylo nespočet: vyráběli jsme zajíce z polínek, pletli pomlázky, zdobili perníčky, malovali na plátno nebo na textil a také jsme si pochutnali na výborném občerstvení. Při vzdělávacích aktivitách jsme se tento měsíc tematicky zaměřili na statek a pochopitelně také na Velikonoce. Oslavili jsme i Den Země a připomněli si důležitost péče o ni. Propršené dny nás od venkovních aktivit neodradily a kromě vycházek po okolí jsme koncem měsíce zvládli vyrobit i žízaliště. Pravidelné návštěvy GaSku a knihovny byly samozřejmostí, ani ty jsme nevynechali. V posledním dubnovém týdnu nás pak potěšila instalace vyvýšených záhonů na naší zahrádce a my se s vervou pustili do plánování sadby.

Iveta Neubergová ●

Farní knihovna

O duchovních trochu jinak

Dnes Vám představím knižní novinku, kterou jsme zakoupili do naší knihovny

V knize „Ten farář je nějaký divnej“, s podtitulem o farářkách nemluvě, představil Aleš Palán sedm duchovních z různých církví, kteří žijí svou vírou a život neobvyklým způsobem.

Autor knihy pracoval jako redaktor KT a nyní se věnuje psaní rozhovorů s osobami žijícími pro nás nekonvenčně, ale pro ně naprosto svobodně. /např. kniha o šumavských samotářiích./ Při své práci v redakci navštívil mnoho far a sborů, tak se rozhodl této zkušenosti využít, aby přiblížil život duchovních těm, kteří se v církevním prostředí neorientují a kostely nevyhledávají. Také chtěl, aby

v rozhovorech byly zastoupeny i ženy. Druhý rozhovor v knize vedl s evangelickou farářkou Sašou Jacobeu a další s husitskou farářkou Sandrou Silnou.

Saša pořádá v jedné dejvické kavárně aktivitu „Nekostel“. Do programu zve zajímavé osobnosti církví např. Martina C. Putnu, Martinu Viktorii Kopeckou a další. V kavárně probíhá liturgie, diskuze nad biblickým textem, kdo má zájem, může dále pokračovat v rozhovorech. V knize se zmiňuje také o svých zálibách, cestování a výcviku asistenčních psů.

Druhým evangelickým farářem je Filip Boháč. Působí v Třebíči, Kralicích a Vilémovicích a žije na venkovské faře na Vysočině. Pro mě v knize působí naprosto exoticky.

Husitský farář Petr Wagner je frontmanem hardrockové kapely a v rádiu moderuje pořad pro mladé o této hudbě. Působí v Čerčanech, ale do kostela tuto hudbu nezavádí. Při chválách hraje na akustickou kytaru hudbu k meditaci, - folk a jazz. Všichni protestanští faráři jsou připraveni opustit placené místo duchovního, až je sbory nebudou schopny financovat. Někteří původně vystudovali ještě jiné obory, někteří dosud studují, např. Sandra Silná ekologii.

Z katolického prostředí autor vedl rozhovor s Pavlem Semelou, velkým sportovcem, působícím v pražských Holešovicích. Zcela neobvyklý farářský život vede P. Jan Wirth, farář ve Zbynčích na Klatovsku. Zrekonstruoval nejen zdejší vybydlenou faru, ale i faru v Hosíně, kde je nyní dům modlitby pro budějovickou diecézi. Vše provedl vlastními silami s vlastními zaměstnanci. Je totiž velmi schopným farmářem a manažerem a finance si zajišťuje sám.

Poslední, v knize třetí rozhovor, vedl autor s P. Pavlem Jägrem. Mnozí ho pamatujete z dob jeho kaplanování v naší farnosti. Dnes působí ve Světlé nad Sázavou, spravuje poutní místo Číhošť a dochází do věznice. Možná ale nevíte, že je velkým hokejovým fanouškem. Místní klub ho zve na zápasy i na další akce, pak se jde do hospody, tak i on zde má své místo. V rozhovoru se také zmiňuje o své zálibě v baroku, o průvodcovské službě v Číhošti, o službě ve věznici, ale také o nutné proměně farnosti za účasti nás všech pokřtěných. P. Jäger rozhodně nechce být pedagogem, psychologem, manažerem a stavebním dozorem v jedné osobě. Stačí mu, když bude obyčejným farářem. Na tom se ostatně shodují v rozhovorech všichni duchovní.

Tato kniha je s ostatními zajímavými tituly k dispozici v knihovně po nedělní mši sv. na kavárně, nebo v pracovní době farní kanceláře. Omlouvám se všem, kteří mě zde v době Velikonoc nezastihli z důvodu nemoci.

Milena Pfafrová ●

Naše varhany

Chórové varhany v chrámu svaté Barbory

Na první pohled skryté varhany nacházející se na severní kruchtě v naznačeném křížení lodí chrámu svaté Barbory vznikly pravděpodobně okolo roku 1750 v dílně pro nás neznámého varhanáře, tedy jeho identita se v historických pramenech nedochovala. V roce 1999 provedla opravu firma Organa, která přidala k varhanám nový motor a zároveň zachovala původní systém pumpování měchů.

Celkově se jedná o hezký, ale bohužel málo využívaný nástroj. Nástroj byl pravidelně používán do doby před Covidem, kdy se na něj hrálo během rorátních mší svatých.

Od té doby je nástroj používán spíše sporadicky a funguje jako záloha pro případ vypnutí proudu.

Příšťalový fond varhan je zajímavý tím, že samotné příšťaly mají velmi velké menzury, což zajišťuje, že i tak malý ná-

stroj dokáže naplnit tak velký prostor, jakým chrám svaté Barbory je. Varhany sestávají ze 6 rejstříků umístěných na jednom manuálu a Bourdonu v pedále. Hrací i rejstříková traktura je mechanická.

Nástroj je v provozuschopném stavu a momentálně jim stačí k provozu jen ladící servis a drobné opravy.

Viktor Darebný ●

Naše chrámy lákají stále více návštěvníků

První čtyři měsíce roku 2025 ukazují, že zájem o naše chrámy je na vzestupu. Chrám svaté Barbory přilákal od ledna do dubna úctyhodných 64 003 návštěvníků. Možná vás zajímá, jak si vedeme ve srovnání s minulým rokem. Pokud tipujete, že letos je to více, máte pravdu! V roce 2024 ve stejném období přišlo 57 386 lidí. To znamená nárůst o 11,5 %.

Kapli Božího těla, která je neodmyslitelnou součástí chrámu sv. Barbory, navštívilo 28 936 osob, což je o 7,4 % více než loni. Kostel sv. Jakuba přivítal 14 110 návštěvníků, což představuje nárůst o 13,9 %. A kostel Nanebevzetí Panny Marie v Gruntě, který byl otevřený jen 26 hodin, navštívilo 219 osob. Porovnání s loňským rokem není možné, protože kostel byl otevřen až od května.

Velkou radost nám přinášejí návštěvy dětí z mateřských školek. Mateřské školy Kutná Hora se spojily v celoročním projektu „Já jsem z Kutné Hory“ k 30. výročí zápisu Kutné Hory do UNESCO. V únoru jsme v kostele sv. Jakuba přivítali postupně 4 třídy dětí z Mateřské školy Trebišovská – ČTYŘLÍSTEK. Každé únorové pondělí jsme dětem nabídli evangelizační program „Kostel plný stvoření“, jehož au-

torkou je Patricie Koubská. Díky němu jsme s dětmi prožili krásné chvíle.

V dubnu jsme se setkali s dětmi z Mateřské školy Malín – U SKŘÍTKŮ v chrámu sv. Barbory. Při této prohlídce jsme dětem představili světici sv. Barboru. Děti už znají její příběh, její atributy a také si prohlédly, kde všude je v chrámu vyobrazená.

Další spolupráce se školou a studenty se odehrála na začátku května. Střední průmyslová škola Kutná Hora nás každoročně oslovuje, abychom studentům prvních ročníků ukázali naše chrámy. Bylo nám ctí pozvat téměř 140 mladých lidí do kostela sv. Jakuba a chrámu sv. Barbory. Setkání s nimi bylo letos opravdu velmi příjemné a dodalo nám pocit, že naše práce má smysl.

Rostoucí návštěvnost našich chrámů je pro nás velkým povzbuzením. A vy, drazí čtenáři Zpravodaje, nezapomeňte, že naše chrámy jsou tu pro vás i pro vaše návštěvy, aby vám nabídly klid, krásu a kousek nebe na zemi.

Za celý svatobarborský tým Kristýna Drahotová ●

Vernisáž, která otevřela srdce i chrám a přinesla i překvapení

UMĚNÍ ŽÍT — vernisáž, která otevřela srdce i chrám a přinesla i velké překvapení

Ve čtvrtek 15. května 2025 se v chrámu svaté Barbory v Kutné Hoře uskutečnila slavnostní vernisáž výstavy UMĚNÍ ŽÍT, konaná u příležitosti 30. výročí zapsání na seznam světového dědictví UNESCO. Byl to večer, který spojil krásu fotografie, sílu osobního svědectví a duchovní hloubku místa, jež je samo o sobě symbolem lidské tvořivosti, víry a naděje.

Hosté se začali scházet již po půl šesté, zatímco chrámem se tiše nesla varhanní hudba v podání Viktora Darebného. Slavnostní fanfára v podání Vojtěcha Hylského otevřela samotný program. V úvodním slovu otec Vladislav přivítal přítomné a představil výstavu, která zachycuje nejen nádhernou architekturu chrámu, ale i jeho současný život, ale také chvíle ticha, modlitby, setkávání i slavení.

Krátce promluvila také místostarostka města Kutná Hora, Kateřina Špalková, která připomněla význam spolupráce v oblasti kulturního dědictví.

Jedním z vrcholů večera bylo představení fotografů, jejichž díla tvoří srdce výstavy. Hanka Krejbichová a Aleš Otava se nemohli osobně zúčastnit, ale zaslali dojemný vzkaz, ve kterém sdíleli svou zkušenost s fotografováním chrámu v různých ročních obdobích i denních dobách. Jejich slova vybízela návštěvníky, aby se na chrám dívali nejen očima, ale i srdcem s vnímavostí k detailům, které se často skrývají v tichu a stínu.

Dalšími autory vystavených fotografií jsou Jan Šmok a Ivan Popl. Honzu Šmoka můžeme s láskou nazvat „dvorním fotografem“ naší farnosti — jeho citlivé snímky nás provázejí při všech důležitých událostech, a i tentokrát zachytil atmosféru večera. Pan Ivan Popl je tichý přítel farnosti, známý především svými poetickými fotogra-

fiemi chrámu, Kutné Hory, ale i jiných míst, které sdílí na sociálních sítích.

Své osobní svědectví přidal také fotograf David Vančišin, který se po letech vrátil do Kutné Hory jako profesionál — a znovu objevil krásu chrámu svaté Barbory, tentokrát skrze objektiv. O příběh jedné z vystavených fotografií se podělil i otec Vladislav. Jeho snímek s názvem Probozuní nese hluboký symbolický význam.

Po krátké varhanní skladbě přišlo překvapení večera — představení knihy UMĚNÍ ŽÍT, která vznikla speciálně k této výstavě. Publikace je oslavou života a víry. Ve dvanácti kapitolách, doplněných působivými fotografiemi, čtenář nalezne biblické citace, zamyšlení i inspiraci pro každodenní život. Během večera zazněly také dva úryvky z knihy, která byla následně slavnostně požehnána. Každý z hostů si ji mohl při odchodu odnést jako dar — spolu s malým odznáčkem s ikonickou „kytičkou“ z klenby hlavní lodi chrámu. To, že každý návštěvník vernisáže si mohl knihu odnést se mohlo uskutečnit díky štědrému sponzorskému daru firmy EKO Logistics, s.r.o. Milí farníci, pokud jste vernisáž nestihli, nezužefte — i vy knihu díky sponzorskému daru dostanete. Neváhejte se obrátit na arciděkanství, kde vám knihu předáme.

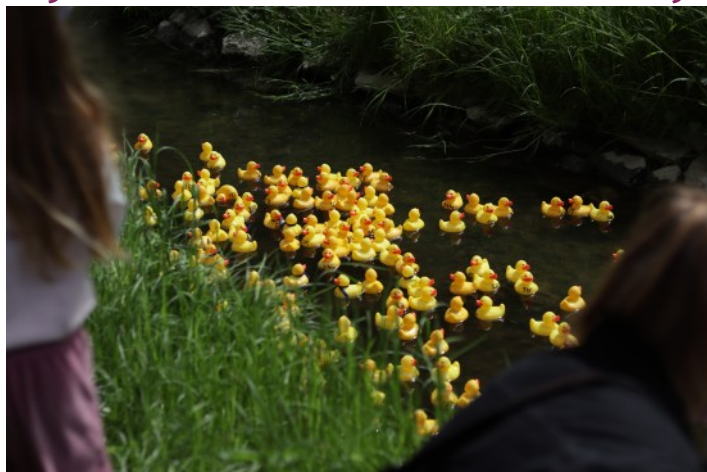
Závěr večera patřil slavnostnímu přestřižení pásky a přesunu do horní části chrámu, kde byla výstava oficiálně otevřena. Nechybělo ani malé pohoštění a prostor pro sdílení dojmů.

Výstava UMĚNÍ ŽÍT zůstává otevřená až do konce roku 2025. Srdečně zveme každého, kdo se chce nechat inspirovat krásou, tichem a světlem — nejen ve fotografii, ale i v sobě.

Kristýna Drahotová ●

Foto: Jan Šmok a Helena Plíhalová

Výtěžek benefice Pošli kačku je oproti loňsku dvojnásobný

V sobotu 10. května odpoledne se konal již 5. ročník benefičního závodu *Pošli kačku*. Krásné počasí přilákalo mnoho příznivců, především z řad rodin s malými dětmi. Na startovní čáru se postavilo 21 velkých firemních kaček a 756 malých závodnic. Ve dvou samostatných závodech se odvážně vrhly do proudu řeky Vrchlice a vyplavaly klientům charitního Střediska Na Sioně rekordních 104 250 Kč. Tyto finanční prostředky budou použity na speciální pomůcky a na vzdělávání pracovníků střediska, které je nutné k udržení kvality poskytovaných služeb.

Benefiční závod jsme zahájili ve 14 hodin vypuštěním firemních kaček, kterého se tentokrát ujala vedoucí Střediska Na Sioně Eva Saláková. Malé kačky se tísnily v pěti velkých koších a do závodu je poslali zástupci významných podporovatelů Střediska Na Sioně. První koš si vzal na starost Bohuslav Procházka, senátor za Kutnou Horu, který celou akci zaštiťoval. Dalších košů se ujali Martin Vencel, zástupce firmy Foxconn Česká republika, P. Vladislav Brokeš, který zastupoval Římskokatolickou farnost – arciděkanství Kutná Hora, P. Pavel Tobek jako zástupce Římskokatolické farnosti Kutná Hora – Sedlec a Robert Otruba za Oblastní charitu Kutná Hora.

Po vypuštění na hladinu Vrchlice nastala mezi žlutými závodnicemi velká mela, protože se všechny draly dopředu, aby svým majitelům zajistily některou z 51 cen od partnerů benefiční akce. Zaseklým kačkám pomáhali stejně jako minulý rok dobrovolníci z charitního Dobrovolnického centra. V cíli u Středových pekáren je opět odchytávali dobrovolní hasiči z Malína, kteří hlásili nejrychlejší kačky a zajišťovali, aby žádná z kaček neproklouzla a neuplavala dále po proudu.

Především pro malé příznivce závodu byl připraven doprovodný program. Na startu si děti mohly vyrobit placku s logem *Pošli kačku*. V cíli si vyzkoušely různé pohybové aktivity v tradičním sportovním koutku, který připravil Sokol Kutná Hora. V tvořivých dílničkách si vymalovaly sádrové kačenky nebo papírové kachní omalovánky. Nejmenší děti si mohly pustit kačku po tobogánu do bazénku. A ty odvážné se postavily do fronty na malování na obličej. Pro malé i velké bylo určeno vystoupení taneční skupiny Eternal Movements z Týnce nad Labem. Po vystoupení následoval taneční workshop, při kterém si zájemci mohli vyzkoušet street dance.

„Výtěžek z benefice použijeme na nákup nových pomůcek pro naše klienty a na zaplacení vzdělávacích kurzů pro pracovníce střediska. V našem oboru je nezbytné držet krok s nejnovějšími poznatky. Jen tak můžeme zajistit, že budeme stále poskytovat služby na odpovídající úrovni,“ uvedla k využití výtěžku akce Eva Saláková, vedoucí Střediska Na Sioně. Klienty střediska jsou rodiny dětí s poruchami autistického spektra, s poruchami pozornosti, vývojovou dysfázií a dalšími obtížemi.

Děkujeme všem, kteří benefiční akci podpořili, a těšíme se na další ročník na jaře 2026! Michaela Jandějsková

Gesta v liturgii - klanění

Eucharistie, jako celá liturgie, se děje viditelnými znameními, jimiž se víra živí, posiluje a vyjadřuje. Proto je potřeba vysvětlovat symboly a znamení, které slavíme. Jedině když víme, co a proč děláme, můžeme plně slavit a oslavovat Boha.

V liturgii děláme mnoho gest a znamení. Jedním z nich je pokleknutí a úklona. Často se nám stává, že nevíme, kdy a kde poklekat, kdy a kde se uklánět. Hlavním pramenem k odpovědi nám mohou být Všeobecné pokyny k Římskému misálu. Zde se píše, že pokleknutí pravým kolenem symbolizuje klanění; proto je vyhrazeno nejsvětější svátosti a svatému kříži od slavnostního uctívání na Velký pátek až do začátku velikonoční vigilie. Eucharistii se vzdá úcta pokleknutím na začátku a na konci mše, při proměňování a před přijímáním (tedy při zpěvu Beránku Boží). Pokleká se také, když se před Nejsvětější svátostí přechází. Případně se ještě pokleká před Eucharistií, která je na oltáři třeba při adoraci, nebo když akolyta odnáší Eucharistii do svatostánku. V takovém případě ji kněz s akolytou pozdraví pokleknutím.

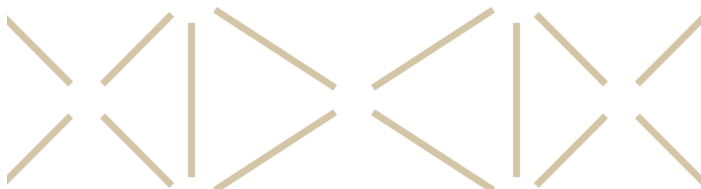
Proč se ukláníme „nějakému“ stolu? V první řadě se neukláníme stolu. Úklona znamená projev úcty a vážnosti prokazované osobám nebo jejich znamením. Neukláníme se tedy stolu, ale oltáři, který je symbolem a znamením Ježíše Krista. Úklona, hluboká úklona (taková, že se dotkneme dlaněmi kolen) by v liturgii měla být vždy, protože v pozornosti je oltář. A oltář je pouze jeden a to ten, na kterém se slaví Eucharistie. Ostatní oltáře jsou v kostele ponechány jako historické artefakty a můžeme říci, že tuto funkci už neplní (neslouží se na nich Eucharistie). V praxi to může znamenat to, že když přijdu do kostela, rozhlednu se, kde je věčné světlo. Tam je Eucharistie a tím

směrem tedy pokleknu (v chrámu sv. Barbory je svatostánek v boční kapli, a přesto mnoho lidí pokleká směrem k presbytáři. To si pak vždy uvědomím, jestli ti lidé vědí, před čím vlastně poklekají). U kropenky pak udělám znamení kříže svěcenou vodou na připomínku křtu a následně se přežehnám vodou na odpuštění všedních hříchů (k tomuto symbolu třeba přistě). Stejně tak postupujeme na konci mše svaté, když odcházíme z kostela.

Co dělat, když např. při mši svaté jdeme k ambonu přečíst čtení a vlastě se „přibližujeme“ svatostánku? Nebo když jdeme do presbytáře? Máme se uklonit nebo pokleknout? A ukláníme se oltáři nebo svatostánku? Určitě jste si všimli, když přecházeli dva ministranti a zároveň se oba uklonili, ale každý na opačnou stranu. J a můžete se zeptat co je správně? Eucharistii ve svatostánku jsme pozdravili na začátku po příchodu do kostela. Proto dále vzdáme úctu oltáři, který symbolizuje Krista (když se na konci mše kněz s ministranty uklání směrem k oltáři, vzdávají úctu Kristu. Neznamená to, že se uklánějí lidem v lavicích). Během liturgie se tedy vždycky ukláníme směrem k "obětnímu stolu" i když je v blízkosti svatostánek, protože během slavení liturgie je Kristus s námi, jak se to několikrát v liturgii zmiňuje, když kněz říká "Pán s vámi". Liturgie je situace, která nás duchovně „pohltil“ natolik, že společně oslavujeme Boha liturgií a jediné znamení je oltář. Proto se při liturgii „tváříme“ jako by v presbytáři svatostánek nebyl. Je potřeba mít na paměti, že během liturgie je v pozornosti oltář a ambon, proto se ukláníme pouze obětnímu stolu jako symbolu Krista.

Pokud přecházíme osu kostela (uprostřed nebo vzadu) je nutné se vždy uklánět? Použiji malé přirovnání: když jdeme na návštěvu tak hostiteli podáme ruku na začátku a na konci, nikoli při každé příležitosti, kdy se mu přiblížíme. Tak to může být i v kostele, kdy přicházíme na „návštěvu“ za Kristem.

Jaroslav Bouška ●

Zápisky z cesty otce Vladislava do Kolumbie a Brazílie

Na jaře letošního roku jsem dostal výjimečnou příležitost zúčastnit se dvou mezinárodních setkání kněží v Kolumbii a v Brazílii. Obě cesty byly naplněné nejen krásou krajiny a bohatou kulturou, ale především hlubokými duchovními prožitky a vzácnými setkáními s lidmi, kteří žijí svou víru ve zcela odlišných podmínkách s obdivuhodnou oddaností.

Po dlouhém letu přes Paříž jsem přistál v kolumbijské Bogotě, odkud jsme společně s dalšími kněžími z různých koutů světa pokračovali do města Tocancipá. Tam jsme se ubytovali v mezinárodním centru Hnutí Focolare. Setkání se zúčastnilo téměř sto kněží, jáhnů a bohoslovců ze španělsky mluvících zemí Latinské Ameriky. Téma našeho společného týdne bylo zaměřeno na blízkost a život ve společenství. Už od prvních chvil bylo jasné, že nežijeme jen o přednáškách a programech, ale že se mezi námi skutečně vytváří opravdové bratrské společenství. Potkal jsem i některé známé tváře z dob studií v Itálii, což bylo velmi milé.

Program byl náročný, ale velmi obohacující. Vedle přednášek a skupinových rozhovorů jsme prožívali chvíle modlitby, sdílení i ticha. V rámci celého týdne jsme podnikli také duchovní pouť do Chiquinquirá, kde se nachází významná mariánská svatyně. Toto místo, které navštívil

svatý Jan Pavel II. a papež František, je zasvěceno Panně Marii Růžencové, hlavní patronce Kolumbie. Po slavnosti v bazilice jsme navštívili tradiční město Ráquira, proslulé řemeslnou výrobou a živými barvami, a také krásné koloniální město Villa de Leyva, kde jsme si užili atmosféru historie i místní kultury. Bílá architektura, kamenné uličky a prostorné náměstí zanechaly silný dojem.

Velkým zážitkem pro mě byla návštěva Solné katedrály v Zipaquirá. Tato monumentální svatyně se nachází hluboko pod zemí a vznikla ve starém solném dole, kde horníci vybudovali místa k modlitbě. Moderní katedrála byla otevřena v roce 1995 a její prostor je skutečně impozantní. Člověk zde může projít křížovou cestu vytesanou do soli a nakonec stanout v tiché, monumentální katedrále, kde panuje hluboký pokoj. Byl to jeden z nejsilnějších duchovních zážitků celé cesty.

Po zakončení programu jsme se přesunuli zpět do Bogoty, kde jsme společně s několika kněžími navštívili historické centrum. Prošli jsme se starými uličkami čtvrti La Candelaria, poseděli u skvělé kávy a zastavili se v několika kostelech k osobní modlitbě. Primaciální katedrála na hlavním náměstí i skromný františkánský kostel nesly stopu víry, která překonala staletí i mnohé zkoušky. Kolumbie je země s těžkou historií, poznamenaná chudobou i

násilím, ale zároveň je v ní cítit veliká naděje a síla jít dál.

Z Kolumbie jsme se přesunuli do Brazílie. Přivítalo nás noční São Paulo a po hodině cesty jsme dorazili do Mariápoli Ginetta, komunitního centra Díla Mariina. Zde jsme prožili několik dnů setkání s třiceti kněžími z celé Brazílie. I zde jsem se znovu potkal s lidmi, které jsem znal z minulosti, a bylo radostí zjišťovat, že přestože jsme každý prošli jinou cestou, společná víra a touha sloužit nás stále spojuje.

Program v komunitě byl zaměřen na život církve, synodalitu a roli kněze v dnešním světě. Po skončení setkání jsme vyrazili směrem do Ria de Janeiro. Cestou jsme navštívili poutní místo Aparecida, největší mariánskou svatyni v Brazílii, která pojme desítky tisíc poutníků. Její velikost a význam jsou ohromující, ale i zde vládla atmosféra klidu, modlitby a důvěrného vztahu k Panně Marii.

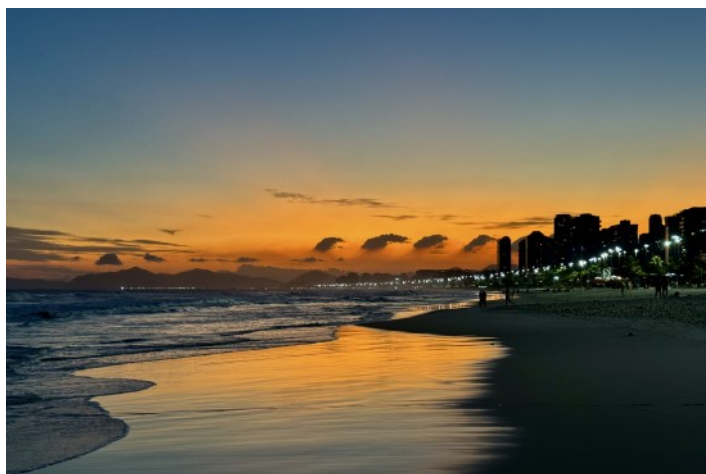

V Riu jsme prožili další část cesty, tentokrát ve zcela jiném prostředí. Navštívili jsme farnost na periferii města, kde působí můj přítel, otec Licinho. Život zde je velmi skromný, ale víra lidí je silná a opravdová. Překvapila mě jejich

pohostinnost, radost a vděčnost. Ubytování jsme byli v centru u jedné milé farnice a měli možnost navštívit slavnou sochu Krista Spasitele, projít si koloniální čtvrť a zamířit i do moderní metropolitní katedrály svatého Šebestiána. Její mohutná betonová konstrukce s vysokými vitrážemi představuje církev jako světlo v temnotě světa. Byla to velmi silná symbolika, která mi dlouho zůstane v mysli.

Poslední dny jsme strávili ve městě Florianópolis, v jižní části Brazílie. Kromě přírodních krás jsme zde navštívili sociální projekt Wilson Center, který více než čtyřicet let pomáhá lidem z chudinských čtvrtí. Otec Wilson zde s

obrovskou vytrvalostí buduje most mezi světy bohatých a chudých. Nabízí vzdělávání, zdravotní péči, duchovní podporu, pomoc v těžkých situacích a mnoho dalšího. Bylo velmi dojemné vidět, jak víra proměňuje každodenní realitu a jak jedna oddaná služba může proměnit celý kraj. Ráno před odletem jsme ještě za tmy vyrazili na procházku po pláži. Východ slunce nad oceánem byl symbolickým zakončením celé cesty. Byla to chvíle ticha, modlitby a vděčnosti.

váš otec Vladislav ●

Imagine v Hotelu California

Hledal jsem úplně jiný spis a padla mi do rukou Váchova knížka Wakan Tanka. Zlatavá záložka vykukující zpod dolní strany zvala k otevření. Uposlechl jsem a uviděl text písně Johna Lennona Imagine: „Představ si, že není žádné nebe... ani peklo pod námi...“ Marek Vácha je bezesporu podmanivý a inspirativní vypravěč schopný jít až na dřeň. Nebudu ho zde ale dále vykrádat. Místo toho se podělím o asociace, které ve mně toto náhodné setkání vyvolalo.

Není-li nebe ani peklo, odměna ani trest, co zbývá? Není to právě soud, co dává našim skutkům a životům vážnost? Mají bez nebe a pekla ještě naše životní volby vůbec nějakou důležitost? Jestli se, až přejedeme všechny ty hory a údolí naší životní pouti, sejdem pán ne pán na nocleh v jedné hospodě nerozlišitelného davu, proč vlastně někam putovat? Je-li peklo výtvořem lidí toužících držet ve strachu jiné lidi, pak palčivá touha po spravedlnosti je pouze ošklivým žertem evoluce. A hůř: Není-li žádné definitivní dělení na dobré a zlé, má ještě vůbec smysl mezi dobrým a zlem rozlišovat?

Když Lennon vydal v roce 1971 tento svůj hit, začínalo být v módě zpochybňování a výsměch. Sen skončil. Místo pohledů kupředu a vzhůru nastoupila zahleděnost do sebe. Touhu měnit svět nahradilo zabývání se vlastními bebičky. Byla to léta kocoviny po mejdanu let šedesátých. Naděje vkládané do kmenových rituálů, volné lásky a drog se nenaplnily. Zklamání jedné dekády vyústilo v prázdnotu, uzavřenost a cynismus dekády následující.

Jen o pár let později, než Lennonova Imagine, vychází i dost možná největší hit skupiny Eagles píseň Hotel California. Příběh unaveného a frustrovaného cestujícího, který vstoupí do tajemného hotelu. Ten se zpočátku jeví jako vše poskytující ráj, aby se nakonec ukázal být smrtelně nebezpečnou pastí. Píseň můžeme číst jako podobenství o právě končícím snu. Končícím? Prozření, že věci, které mají

přetrvat, nelze budovat na písku okamžitých nálad a chvilkových emocí, ještě neznamena zmoudření. Stále jsou před námi na výběr mnohá dobra, dokonce jich přibývá. Stále také platí, že nelze mít všechna. Musíme si vybrat, rozhodnout se, učinit volbu... a nést její důsledky. A podobně jako pro hosty hotelu California, jsou některé z důsledků našich rozhodnutí trvalé a nevratné.

Nabízí se trochu si zamoralizovat, že honba za požitky k ničemu dobrému nevede. Poselství vidím trochu komplexněji. Trvale se nikdo z nás nevystačí sám. Unavený cestující-a kdo z nás se tak někdy necítí-potřebuje hotel, který není pastí. Nezbytně potřebujeme někoho, kdo vážně a bez postranních úmyslů nabízí. „Pojďte ke mně všichni, kdo jste obtíženi...“.

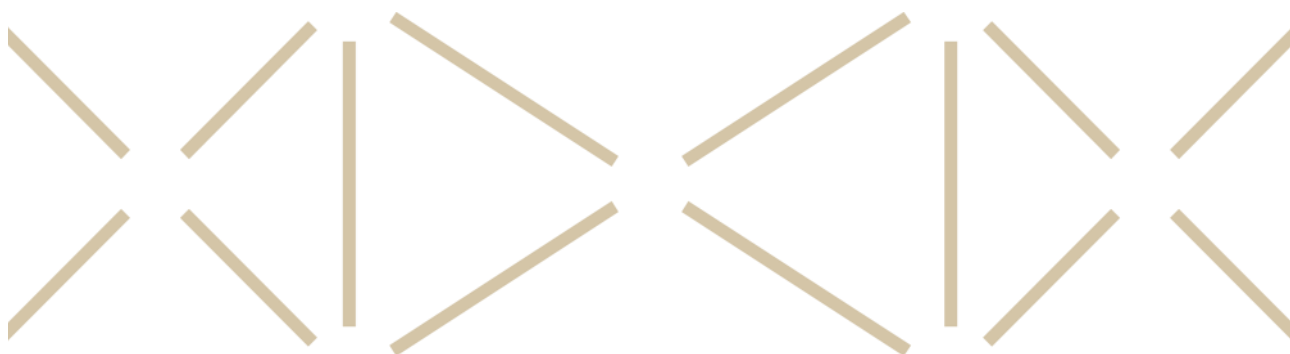
Jsme stvořeni pro Boha a naši touhu nedokáže trvale uspokojit nic pouze lidského. Může nás to však, nedáme-li si pozor, zaplést do spirály stále narůstajících potřeb: rychleji, výše, silněji... Může nás to vehnat do bláznivého víru stupňujících se vždy nových, silnějších a úžasnějších požitek, který však nakonec bez milosti vyvrhne do osamělé pusté temnoty každého, kdo přestane stačit tempu, kdo se neudrží.

Nutně potřebujeme pevný bod za horizontem pozemského, ke kterému bychom se mohli upínat.

Potřebujeme dát svému životu smysl, který nekončí u hromadění a užívání si. Potřebujeme nejen zemi, ale také nebe a — skoro se zdráhám to vyslovit — potřebujeme i peklo.

Zkoušel jsem si představit svět bez nebe a pekla, zato s hotelem California. Nebyla to hezká představa.

otec Pavel Tobek ●

23.05.25

NOC KOSTELŮ

WWW.NOCKOSTELU.CZ

KOSTEL SV. JAKUBA

17:00-17:15

Hlas zvonů nad městem zní

17:00-22:00

Prohlídka kostela - sami si projděte kostel a vychutnejte si jeho jedinečnou atmosféru.

18:00-18:30

Zastavení nad obrazem Bratři Zebedeové s komentářem Marie Slavotínkové

18:30-19:00

Zastavení nad obrazem Bratři Zebedeové s komentářem Marie Slavotínkové

19:00-19:45

Večer chval se scholou KUSCH

CHRÁM SV. BABRORY

18:00 - 22:00

Osobní prohlídka kostela

Ztište se v prostorách nádherného chrámu a nechte na sebe promlouvat Genia loci tohoto jedinečného místa.

18:00-22:00

Výstava POKLADY Z CHRÁMOVÉ POKLADNICE

V přízemí chrámu si můžete prohlédnout vzácné exponáty z našeho depozitáře

18:00-22:00

Výstava UMĚNÍ ŽÍT

Na jižní empoře shlédněte výstavu fotografií s názvem UMĚNÍ ŽÍT: Architektura a život v chrámu sv. Barbory

KAPLE BOŽÍHO TĚLA

18:00-22:00

Prostor pro ztišení a modlitbu. Zapalte si svíčku za své prosby anebo vhod'te osobní modlitbu do džbánu.

WWW.NOCKOSTELU.CZ

CHRÁM SVATÉ BARBORY

SLAVNOST TĚLA A KRVĚ PÁNĚ

19. 6. | 17 hod.

CHRÁM SV. BARBORY

Slavnost Těla a krve Páně (Božího těla) je svátek, který katolická církev slaví, aby zvláště připomněla a oslavila dar Eucharistie.

Římskokatolická farnost
arciděkanství Kutná Hora